

ΜΕΛΙΝΑ ΤΣΑΜΠΑΝΗ

Από την συγγραφέα της σειράς
ΑΓΡΙΕΣ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Ο πρώτος
ΑΜΕΘΥΣΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΜΕΘΥΣΤΟΣ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Τίτλος: Ο Πρώτος Αμέθυστος
Συγγραφέας: Μελίνα Τσαμπάνη
Φιλολογική επιμέλεια: Ελένη Κεκροπούλου
Θεώρηση δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Σελιδοποίηση: ΑΡΧΕΤΥΠΟ – ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος/Αρχέτυπο

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © Δεκέμβριος 2019:
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& © Μελίνα Τσαμπάνη
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 – 210 3803925
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN 978-960-643-031-2

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

ΜΕΛΙΝΑ ΤΣΑΜΠΑΝΗ

Ο πρώτος
ΑΜΕΘΥΣΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

Στον Πέτρο και στην Ιωάννα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο Γιώργης σηκώθηκε αξημέρωτα. Μια ανησυχία τον βάραινε όλο το βράδυ και στριφογύριζε στο κρεβάτι του. Κατά τις πέντε το πρωί αναστέναξε βαριά, δεν είχε νόημα να προσπαθεί να κοιμηθεί πλέον. Κοίταξε δίπλα του τη Μαριγώ που είχε μόλις μπει στον όγδοο μήνα και κοιμόταν βαθιά, πράγμα σπάνιο αφού είχε βαρύνει αρκετά και δυσκολευόταν να βουλευτεί στο κρεβάτι. Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του και ρίχνοντας πάνω του μια χοντρή κάπα βγήκε από το δωμάτιο. Λίγο αργότερα με ένα φλιτζάνι καφέ στα χέρια κάθισε στη βεράντα και άφησε το βλέμμα του να ξεκουραστεί στον ορίζοντα. Μόλις είχε πάρει να χαράζει και η σκοτεινή θάλασσα μπροστά του ίσα που διακρινόταν. Πάντα του άρεσε αυτή η ώρα του Γιώργη, και ρούφηξε με ευχαρίστηση τον

πικρό καφέ, το μόνο πράγμα που παραδεχόταν ότι κάνουν καλά οι Τούρκοι. Γέλασε μόνος του με τη σκέψη του και ξαναγύρισε το βλέμμα προς τη θάλασσα καθώς το τοπίο άλλαζε λεπτό το λεπτό αποκαλύπτοντάς του την γνώριμη θέα. Ήξερε κάθε σπιθαμή γης και κάθε πέτρα του ευλογημένου εκείνου τόπου και παρά τα μακρινά ταξίδια και τα μέρη που είχε γνωρίσει δεν τον άλλαζε με τίποτα. Το χέρι του ακούμπησε το περβάζι της βεράντας και έμεινε να το παρατηρεί. Σε λίγο καλοκαίριαζε κι έπρεπε να ασβεστώσει, αφού δεν εμπιστευόταν κανέναν και μόνος του την έκανε κάθε χρόνο αυτήν την δουλειά. Γι' αυτό βέβαια όλοι θεωρούσαν το σπίτι του το στολίδι του νησιού, «το καπετανόσπιτο», όπως το έλεγαν. Στην Τήνο υπήρχαν πολλά καπετανόσπιτα, μερικά μάλιστα πολύ μεγαλύτερα και πιο πλούσια από το δικό του, όμως όταν οι συντοπίτες του αναφέρονταν στο «καπετανόσπιτο» δεν εννοούσαν άλλο από του Γιώργη του Σκαρλάτου. Ήταν ένα όμορφο διώροφο κτήριο σε κυκλαδίτικη αρχιτεκτονική. Στον κάτω όροφο υπήρχε μια μεγάλη σάλα με μια σκαλιστή τραπεζαρία, που όλοι εκθειάζαν το μεράκι του μάστορα που την έφτιαξε. Ο Γιώργης την είχε αγοράσει σ' ένα ταξίδι του στην Πόλη, λίγο μετά τον γάμο του με τη Μαριγώ. Η γυναίκα του ήταν χρυσοχέρα και είχε στολίσει το δωμάτιο με κεντήματα που έφτιαξε

μόνη της και παρά την απλή διακόσμηση του σπιτιού, ο χώρος απέπνεε γούστο και αρχοντιά. Δίπλα στη σάλα βρισκόταν μια μεγάλη κουζίνα με όλες τις ανέσεις. Τα μπακίρια και οι τεντζερέδες που έφερε ο Γιώργης για να τα εμπορευτεί, δεν μπορούσαν να λείπουν από το δικό του σπίτι και καθετί καινούργιο που έβλεπε στα παζάρια, το αγόραζε αμέσως για τη Μαριγώ. Στο κάτω πάτωμα υπήρχε επίσης ένα πλυσταριό και μια αποθηκούλα που την είχαν μετατρέψει σε δωμάτιο για την Ρηνούλα, την ψυχοκόρη τους, ενώ ο πάνω όροφος φιλοξενούσε τρία υπνοδωμάτια, όλα μεγάλα και φωτεινά εξαιτίας των πολλών παραθύρων με τα καλοφτιαγμένα μπλε παραθυρόφυλλα, που άρεσαν τόσο στον Γιώργη. Το τρίτο υπνοδωμάτιο θα φιλοξενούσε σύντομα το καινούργιο παιδί που περίμενε η οικογένεια και ο Γιώργης τους τελευταίους μήνες ασχολιόταν με την ανακαίνισή του. Η δική του κάμαρη, όμως, ήταν το πιο όμορφο δωμάτιο του σπιτιού. Είχε μια μεγάλη βεράντα με θέα στη θάλασσα και καθώς ο ήλιος ανέτελλε από εκείνη τη μεριά, κάθε πρωί ξημέρωνε ένα θέαμα που έκοβε την ανάσα. Το σπίτι διέθετε ακόμα μια μεγάλη αυλή, όπου εκεί βρισκόταν και ο φούρνος για το ψήσιμο του ψωμιού και των φαγητών. Ο Γιώργης είχε φυτέψει πολλά οπωροφόρα κι έναν εξαιρετικό λαχανόκηπο που τον φρόντιζε με προσοχή, αλλά μόλις ήρθε η

γυναίκα του στο σπίτι, ανέλαβε η ίδια να φτιάξει στην αρχή ένα μικρό παρτέρι με λουλούδια που της άρεσαν τόσο. Σύντομα ο κήπος γέμισε τριανταφυλλιές, νυχτολούλουδα, ορτανσίες μέχρι και κρινάκια που η Μαριγώ τα αγαπούσε ιδιαίτερα. Ότι της άρεσε το φύτευε, και τα λουλούδια της με την αγάπη και τη φροντίδα της άνθιζαν και θέριευαν και ήταν το καμάρι της. Ο κήπος γεμάτος χρώματα και μυρωδιές ήταν το αγαπημένο τους μέρος. Εκεί περνούσαν πολλές ώρες της ημέρας. Μόνο τον πρωινό καφέ του ο Γιώργης ήθελε να τον απολαμβάνει στη βεράντα του δωματίου του και να βλέπει από ψηλά την ανατολή. Όταν έφτασε στο νησί ο Μουράτ, ο νέος Τούρκος διοικητής, ο Γιώργης ανησύχησε μήπως του γυαλίσει το όμορφο σπίτι που βρισκόταν πάνω στη θάλασσα και του το επιτάξει για να μείνει εκεί αυτός μαζί με τη φαμίλια του. Ευτυχώς όμως ο Μουράτ σιχαινόταν την υγρασία και είχε διαλέξει ένα ενετικό παλατάκι που βρισκόταν στο κέντρο του χωριού, προστατευμένο από τους ανέμους. Ο Γιώργης κούνησε ενοχλημένος το κεφάλι του στην εικόνα του Μουράτ, ρούφηξε άλλη μια γουλιά από τον καφέ του και βυθίστηκε ξανά στις σκέψεις του.

Ο πατέρας του ήταν κι αυτός καπετάνιος. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό του, ο Γιώργης περνούσε όλο

του τον καιρό πάνω στο καράβι του πατέρα του, την *Ασημίνα* από το όνομα της συγχωρεμένης της μάνας του. Ίσα που τη θυμόταν ο Γιώργης, αφού εκείνη χάθηκε μαζί με το τέταρτο παιδί της πάνω στη γέννα. Ο πατέρας του δεν ξεπέρασε ποτέ τον χαμό της και άρχισε να φεύγει για ακόμη πιο μακρινά ταξίδια αφήνοντας πίσω του τον Γιώργη και τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια του, τον Σταύρο και τον Αναστάση. Όταν όμως επέστρεφε φορτωμένος δώρα, κάθε ημέρα ήταν γιορτή. Ο Γιώργης και ο Σταύρος καθάριζαν, έτριβαν και γυάλιζαν κάθε γωνιά της *Ασημίνας* και μετά ξαπλωμένοι στο κατάστρωμα κάνανε όνειρα για τους μακρινούς τόπους που θα επισκέπτονταν και οι ίδιοι όταν θα μεγάλωναν. Ο πατέρας τους τότε τους κοίταζε αυστηρά. «Θα μου το λιώσετε, ωρέ ζαβά. Θα το βγάλω στ' ανοιχτά και θα βουλιάξει από το πολύ τρίψιμο». Κρυφά, όμως, χαμογελούσε και καμάρωνε τους γιουούς του που αγαπούσαν την *Ασημίνα* όσο αυτός. Ο αδερφός τους ο Αναστάσης δεν συμμερίστηκε ποτέ την αγάπη τους για τη θάλασσα. Αυτός προτιμούσε να χώνει τη μούρη του σ' ένα βιβλίο και να σηκώνει κεφάλι μόνο όταν το τελείωνε για να πάρει το επόμενο. Λίγα χρόνια μετά χάσανε και τον πατέρα τους σε μια πειρατική επιδρομή που έγινε στα ανοιχτά της Χίου. Επέστρεφε από τα παράλια της Μικράς Ασίας φορτωμένος υφάσματα και

μπακίρια αλλά το πολύτιμο εμπόρευμα δεν έφτασε ποτέ στον προορισμό του. Όταν φέρανε πίσω το άψυχο σώμα του, τσακισμένο και κομματιασμένο όπως και το καράβι του, που τόσο το αγαπούσε, ο Γιώργης, αμούστακο αγόρι ακόμα, τον κοίταξε αμίλητος και έσφιξε τα χείλη του μην αφήνοντας να πέσει ούτε ένα δάκρυ. Τον θάψανε δίπλα στην αγαπημένη του γυναίκα και ο Γιώργης ήταν αυτός που είχε φροντίσει για όλες τις διαδικασίες. Η εικόνα του πατέρα του, του τόσο απρόμητου στα παιδικά του μάτια, του άντρα που τίποτα δεν έδειχνε να τον νικά, να κείται σ' ένα ξύλινο κουτί αβοήθητος και νικημένος, τον στοίχειωσε, τον μεγάλωσε απότομα και ήξερε ότι ποτέ ξανά δεν θα ένιωθε παιδί. Τώρα πια κόντευε τα τριάντα, αλλά κάποιες φορές μέσα του νόμιζε ότι σήκωνε το βάρος πολλών ακόμα χρόνων. Έδειχνε σκληρός και αυστηρός ο Γιώργης, σαν τον πατέρα του, και ήξερε ότι πολλοί στο νησί τον φοβόντουσαν. Μόνο η γυναίκα του, η Μαριγώ ήξερε τις φουρτούνες της ψυχής του και όταν κλείνονταν στην κάμαρή τους κατάφερνε να βγάξει μια πλευρά του, που ούτε ο ίδιος γνώριζε ότι υπήρχε.

Σηκώθηκε αργά και σφίγγοντας επάνω του την κάπα, κίνησε να πάει στο μουράγιο. Η ανησυχία που δεν τον άφησε να κοιμηθεί το βράδυ δεν έλεγε να κοπάσει, και αποφάσισε να επισκεφτεί το καράβι του, την Μα-

ριγούλα, που ήταν δεμένη στο ναυπηγείο. Σε λίγες εβδομάδες θα έφευγε για ένα μεγάλο ταξίδι και ήθελε να είναι σε άριστη κατάσταση. Όλη την ημέρα του εκεί την περνούσε ο Γιώργης να επιβλέπει τις εργασίες, με τους τεχνίτες να δυσανασχετούν κάτω από το αυστηρό βλέμμα του και τις ατελείωτες οδηγίες του. Κανείς, όμως, δεν τολμούσε να του αντιμιλήσει γιατί κανείς δεν ήξερε τα καράβια και τη θάλασσα όπως αυτός.

Είχε ξημερώσει για τα καλά όταν έφτασε στο ναυπηγείο και οι πρώτοι μάστορες ξεκινούσαν δουλειά. Κοιτάχτηκαν απορημένοι όταν τον είδαν να φτάνει τόσο νωρίς και να κοιτάζει με αγάπη τη Μαριγούλα, αλλά προτίμησαν να τον καλημερίσουν ευγενικά και να μην τον ρωτήσουν τίποτα άλλο. Σύντομα ο Γιώργης ξέχασε τις ανησυχίες του και φόρτωσε το μυαλό του με την έννοια του καραβιού του. Το χέρι του χάιδευε την κουπαστή και προσπαθούσε να εντοπίσει ακόμη και την παραμικρή ατέλεια που θα έπρεπε να διορθώσει. Το τρικάταρτο μπρίκι του ήταν γερό σκαρί. Ο Γιώργης το φρόντιζε σαν παιδί του, περήφανος για τις επιδόσεις του καραβιού που δεν τον πρόδωσε ποτέ στα δύσκολα ταξίδια και στις φουρτουνιασμένες θάλασσες. Ο ήλιος είχε ανέβει πια ψηλά όταν από τις σκέψεις του τον έβγαλε ο ερχομός της ανιψιάς του, της Ζαχαρούλας. Την είδε από μακριά να φτάνει τρέ-

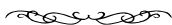
χοντας στο ναυπηγείο. Ήταν η μεσαία κόρη του αδερφού του, του Σταύρου και το μοναδικό κορίτσι που γεννήθηκε στην οικογένεια. Είχε γίνει πλέον πέντε χρονών, όμως έδειχνε μικρότερη. Από τότε που γεννήθηκε, ο Γιώργης σκεφτόταν ότι είχε ένα μόνιμο φοβισμένο ύφος και πάντα προσπαθούσε να περνάει απαρατήρητη. Τα ξαδέρφια της την είχαν στο επίκεντρο των πειραγμάτων τους και τη φώναζαν ζαβούλα. Τότε το κοριτσάκι τους έλεγε «Όχι ζαβούλα, Ζαχαρούλα» προκαλώντας τα γέλια τους και τις κοροϊδίες τους. Η Ζαχαρούλα, όμως, δεν θύμωνε ποτέ με όσα υπόμενε από τα αγόρια της οικογένειας, μόνο χαμογελούσε δειλά και κλεινόταν ακόμη περισσότερο στον εαυτό της.

Ο Γιώργης κατέβηκε από το καράβι, την ώρα που η μικρή έφτανε λαχανιασμένη δίπλα του. Το άσχημο προαίσθημα που είχε, ξαναγύρισε. Τι δουλειά είχε η μικρή τέτοια ώρα στο μουράγιο; Σίγουρα κάτι είχε συμβεί. Η Ζαχαρούλα στάθηκε μπροστά του και τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια προσπαθώντας να πάρει ανάσα. Ο Γιώργης έχασε την υπομονή του. «Λέγε ωρή, τι έγινε;» της φώναξε και η μικρή γούρλωσε ακόμη περισσότερο τα μάτια της, αλλά βιάστηκε να απαντήσει. «Η θεία... γεννάει. Μ' έστειλε η μάνα να σε φωνάξω γιατί φέρνουν τη μαμή». Τα είπε όλα με μια ανάσα

για να προλάβει. Ο Γιώργης την κοίταξε ταραγμένος. «Είναι νωρίς... πολύ νωρίς», σκέφτηκε, και χωρίς να ρίξει άλλη ματιά στην ανιψιά του έφυγε τρέχοντας για το σπίτι με τη μικρή στο κατόπι του. Οι άσχημες σκέψεις τού είχαν θολώσει το μυαλό. «Πώς μπορεί να γεννάει; Η μαμή είπε ότι τον άλλο μήνα θα ερχόταν το παιδί». Η εικόνα της μάνας του ήρθε ολοζώντανη μπροστά του και ο Γιώργης κούνησε το κεφάλι τρομαγμένος σαν να προσπαθούσε να ξεορκίσει το κακό. «Όχι», σκέφτηκε, «όχι δεν θα πάθει κακό η Μαριγώ μου, δεν θα το αφήσω».

Με την ψυχή στο στόμα ο Γιώργης έφτασε στο καπετανόσπιτο την ώρα που η νύφη του, η Μυρσίνη έφτανε τρέχοντας μαζί με τη μαμή. Ο Γιώργης μόλις τις είδε, άρπαξε τη μαμή από το μπράτσο και την κοίταξε με τέτοια οργή που η μαμή λούφαξε. «Άκου να σου πω, αν πρέπει να σώσεις κάποιον από τους δύο, να σώσεις τη μάνα! Αλλιώς μην τολμήσεις να βγεις από 'κει μέσα, άκουσες;» Η μαμή έμεινε να τον κοιτάει τρομαγμένη και η Μυρσίνη μπήκε στη μέση για να την τραβήξει από τα χέρια του. «Τι λόγια είναι αυτά, Γιώργη; Αμαρτία». Ο Γιώργης, όμως, δεν τράβηξε το βλέμμα του από τη μαμή. «Άκουσες;» επανέλαβε με μεγαλύτερη οργή. Η μαμή κούνησε βιαστικά το κεφάλι της και χάθηκε στο εσωτερικό του σπιτιού με τη Μυρσίνη. Ο Γιώργης

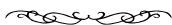

σωριάστηκε σε μια καρέκλα του σκιερού κήπου και έχωσε το κεφάλι του στα χέρια του.

Ούτε ο ίδιος κατάλαβε πόσες ώρες έμεινε εκεί καθισμένος. Ξαφνικά ένιωσε ένα έντονο βλέμμα να του τρουπάει την πλάτη και γύρισε απότομα. Είδε ένα τρομαγμένο αγοράκι να τον κοιτάει κρυμμένο πίσω από την καστανιά που βρισκόταν κοντά στην είσοδο του σπιτιού. Ο Γιώργης προσπάθησε να μαλακώσει το ύφος του και του έκανε νόημα να πλησιάσει. Ο Λεωνίδα ήταν μόλις τεσσάρων ετών αλλά ήταν ψηλός για την ηλικία του και αρκετά γεροδεμένος. Τον πλησίασε διστακτικά και κάθισε δίπλα του. «Πατέρα, τι έπαθε η μάνα;» ρώτησε με φωνή που ίσα ακουγόταν. Ο Γιώργης τον κοίταξε προσπαθώντας να βρει τις σωστές λέξεις για να του απαντήσει. Δεν ήξερε πώς να μιλήσει σ' ένα παιδί, μ' αυτά ασχολιόταν η γυναίκα του. Του φάνηκε πολύ βαρύ όλο αυτό, και ξαφνικά κατάλαβε την ανάγκη του πατέρα του να βάζει συχνά ένα πέλαγος ανάμεσά τους για να αποφεύγει τα βλέμματα και τις ερωτήσεις τους. «Γεννάει», είπε και έμεινε σιωπηλός. Στο μυαλό του μικρού γινόταν πόλεμος. Τι σήμαινε αυτό; Δεν την ήξερε τη λέξη, αλλά δεν τόλμησε να ρωτήσει τι σημαίνει βλέποντας το παγωμένο ύφος του πατέρα του. Κάθισε κι αυτός για λίγο σιωπηλός, αλλά μετά θυμήθηκε αυτά που του έλεγε η μάνα του όλον

αυτόν τον καιρό. «Έρχεται το αδερφάκι μου, γι' αυτό είναι μέσα με τη θεία και τη μαμή;» ρώτησε προσπαθώντας να ακουστεί μεγάλος και σοβαρός. Ο Γιώργης τον κοίταξε εξεταστικά σαν να τον παρατηρούσε για πρώτη φορά. Ο μικρός βιάστηκε να δώσει εξηγήσεις. «Η μάνα μου είπε ότι όταν είναι να έρθει, θα μπει στην κάμαρη με τη θεία και τη μαμή και ότι μπορεί να μείνουν εκεί αρκετή ώρα για να το περιμένουν. Μου είπε να μη φοβάμαι, γιατί έτσι γίνεται όταν έρχονται τα παιδιά. Κι εγώ, λέει, έτσι ήρθα». Σώπασε ξαφνικά και κοίταξε με λαχτάρα τον πατέρα του, που τώρα σαν να διαγραφόταν ένα χαμόγελο στα χείλη του. Ο Λεωνίδας αναθάρρησε. «Από πού έρχονται τα παιδιά, πατέρα; Τώρα που καθόμαστε εδώ δεν θα το δούμε να περνάει για να μπει στην κάμαρη;» Ο Γιώργης πάλι ένιωσε δυσφορία και προσπάθησε να βρει τρόπο να του εξηγήσει. Πριν προλάβει, όμως, ν' ανοίξει το στόμα του μια δυνατή και βαθιά φωνή τους διέκοψε. «Τώρα με ειδοποίησε η Ζαχαρούλα κι ήρθα τρέχοντας. Τι έγινε, αδερφέ;» Πατέρας και γυιός γύρισαν και κοίταξαν τον Σταύρο που μπήκε αναστατωμένος στην αυλή. Ο μικρός έτρεξε στην αγκαλιά του θείου του. Τον αγαπούσε πολύ γιατί ήταν πάντα χαμογελαστός και έπαιζε μαζί τους, σε αντίθεση με τον δικό του πατέρα. Ο Γιώργης αναστέναξε ανακουφισμένος που γλύτωσε από την

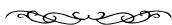

ανάκριση του μικρού, και σηκώθηκε να χαιρετήσει τον αδερφό του. Ο Σταύρος, αν και μεγαλύτερος, έδειχνε νεότερος από τον Γιώργη. Ήταν κοντόσωμος, αρκετά εύσωμος και ένα παχύ μουστάκι κοσμούσε το χαμογελαστό και καλοκάγαθο πρόσωπό του. Ήταν κι αυτός καπετάνιος σαν τον Γιώργη και τα δυο αδέρφια ταξίδευαν πολλές φορές παρέα για να φέρνουν περισσότερα εμπορεύματα και να προφυλάσσονται από το φόβο των πειρατών που συνέχιζαν να μολύνουν τις θάλασσες. Ο Σταύρος κάθισε απέναντι από τον αδερφό του σκουπίζοντας μ' ένα μαντήλι τον ιδρώτα του και κοιτώντας τον με αγωνία. Ο Γιώργης γύρισε στον Λεωνίδα που ήλπιζε ότι με τον ερχομό του θείου του θα μάθει περισσότερα. «Λεωνίδα, τράβα στην Ρηνούλα και πες της να μας φτιάξει δυο καφέδες». Ο μικρός κοίταξε απογοητευμένος τον πατέρα του και έφυγε βιαστικός μην τολμώντας να φέρει αντίρρηση. Μόλις μπήκε στο σπίτι, ο Σταύρος έσκυψε ανήσυχος προς το μέρος του αδερφού του. «Είναι νωρίς, έτσι δεν είναι; Τον άλλο μήνα...» Ο Γιώργης τον διέκοψε εκνευρισμένος. «Το ξέρω... το ξέρω ότι είναι νωρίς». Ο Σταύρος κατάπια με δυσκολία και τον κοίταξε ταραγμένος. Ήξερε τι φουρτούνα περνούσε ο μικρός του αδερφός εκείνη τη στιγμή, αλλά όπως πάντα τα έθαβε όλα μέσα του. «Όλα θα πάνε καλά», βιάστηκε να τον καθησυ-

χάσει, «η μαμή έχει βγάλει τόσα παιδιά... ξέρει». Ο Γιώργης έσκυψε το κεφάλι αποφεύγοντας το βλέμμα του Σταύρου. Η Ρηνούλα, το ψυχοπαίδι που είχε ο Γιώργης στο σπίτι του, από τότε που βρέθηκε στην Τήνο κυνηγημένη από τους Τούρκους από το δικό της νησί, την Κάσο, τους έφερε τους καφέδες κάτασπρη από την ταραχή της. Αγαπούσε πολύ τη Μαριγώ και τον Γιώργη που την περιμάζεψαν μικρό κορίτσι, ορφανό από γονείς και της πρόσφεραν ένα σπίτι και προστασία και ήταν έτοιμη να δώσει και τη ζωή της γι' αυτούς. Το να βλέπει έτσι την κυρά της να υποφέρει και να μη μπορεί να τη βοηθήσει την έκανε να τα χάνει και να τα βάζει με τον εαυτό της. Έριξε μια φοβισμένη ματιά στον Γιώργη που ούτε γύρισε να την κοιτάξει όταν έφερε τους καφέδες, και εξαφανίστηκε βιαστική στο εσωτερικό του σπιτιού για να τρέξει ξανά στο πλευρό της Μαριγώς. «Έστειλα τη Ζαχαρούλα να φέρει τον Κωστή και τον Πέτρο για να κάνουν παρέα στον Λεωνίδα. Παιδιά είναι, θα ξεχαστούν». Ο Γιώργης κούνησε το κεφάλι και σκέφτηκε με ευγνωμοσύνη πόσο σωστά σκεφτόταν ο αδερφός του σε τέτοιες στιγμές. Κάτι τόσο απλό, και του ίδιου ούτε του πέρασε από το μυαλό.

Τις επόμενες ώρες το σπίτι του Γιώργη γέμισε κόσμο. Στην όμορφη και περιποιημένη αυλή καθόταν τώρα και ο μεσαίος αδερφός τους ο Αναστάσης, ο οποίος ήρθε

μαζί με τους δυο δικούς του γιουούς και τα πέντε ξαδέρφια μαζί με τη Ζαχαρούλα έπαιζαν τώρα πιο πέρα προσπαθώντας, όμως, να κάνουν ησυχία καθώς όλα ένιωθαν ότι κάτι βαρύ υπήρχε στο σπίτι. Η γυναίκα του Αναστάση, η Μαγδαληνή ήταν μέσα στην κάμαρη της ετοιμόγεννης προσπαθώντας κι εκείνη να βοηθήσει. Καμμιά φορά ερχόταν η Ρηνούλα για να τους πει ότι το μωρό δεν βγήκε ακόμη, επέστρεφε, όμως, σαν αστραπή στο πλευρό της Μαριγώς γιατί δεν άντεχε το σκοτεινισμένο βλέμμα του Γιώργη. Τα αδέρφια του προσπαθούσαν να του δώσουν κουράγιο, ο ίδιος, όμως, δεν μπορούσε να ξεχάσει αυτό το άσχημο προαίσθημα που από το πρωί τον προετοίμαζε για κάποιο μεγάλο κακό.

Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει και οι κουβέντες που έβγαιναν πλέον από τα χείλη των τριών αντρών ήταν ελάχιστες. Τα παιδιά είχαν κουραστεί και ο Αναστάσης για να μην γκρινιάζουν τα μάζεψε και τους έλεγε ιστορίες από τους άθλους του Ηρακλή. Ο Αναστάσης ήταν δάσκαλος στο χωριό και αυτό που τον ξεχώριζε ήταν ότι προσπαθούσε να μάθει στα παιδιά όσα περισσότερα μπορούσε για την αρχαία Ελλάδα και το Βυζάντιο. Δεν ήθελε να ξεχάσουν ποιά πραγματικά ήταν η ιστορία τους και οι πρόγονοί τους. Δεν ήθελε να πιστεύουν ότι αυτοί οι Έλληνες είχαν καμμιά σχέση με τους Τούρκους που κυβερνούσαν τον τόπο, πίστευ-

αν στον Αλλάχ και υπέβαλλαν σε τρομερές δοκιμασίες τους υπόδουλους συμπατριώτες τους. Στην Τήνο τα πράγματα ήταν αρκετά εύκολα και οι Τούρκοι συνέχιζαν να τους παραχωρούν τα προνόμια που είχαν οι Τηνιακοί από την εποχή της Βενετοκρατίας. Ο Αναστάσης, όμως, δεν ήθελε τα παιδιά να ξεχάσουν ότι αυτή δεν ήταν μια πραγματική ελευθερία και δεν θα έπρεπε να εφησυχάσουν καθώς σε άλλες γωνιές της Ελλάδας συνέβαιναν τρομερά πράγματα. Φυσικά δεν έλεγε φωναχτά καμμία από τις σκέψεις του καθώς ο φόβος να φτάσουν τα λεγόμενά του στα αυτιά των Τούρκων ήταν μεγάλος. Απλά ήλπιζε ότι με τη γνώση της γλώσσας και της ιστορίας το μυαλό των μαθητών του θα μπόλιαζε από την αλήθεια και η σκέψη τους θα μάθαινε να διαλέγει τα σωστά μονοπάτια. Τα παιδιά στο σχολείο τον αγαπούσαν γιατί ήξερε να αφηγείται με ωραίο τρόπο τόσες συναρπαστικές ιστορίες από τη μυθολογία και γιατί δεν τα τιμωρούσε ποτέ. Με αγάπη και υπομονή προσπαθούσε να χώσει στα κεφαλάκια τους τη γνώση και εκείνα ρουφούσαν κάθε του λέξη. Έτσι και τώρα τα παιδιά του και τα ανίψια του κρατούσαν την αναπνοή τους καθώς άκουγαν για την τρομακτική Λερναία Ύδρα με τα κεφάλια που πετάγονταν στη θέση καθενός που κατάφερνε να κόψει ο Ηρακλής και είχαν ανοίξει το στόμα τους με θαυμασμό. Ξαφνι-

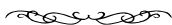

κά μέσα από το δωμάτιο μια δυνατή κραυγή ξέσκισε την ησυχία της νύχτας και λίγο αργότερα ακούστηκε ένα δυνατό κλάμα μωρού. Όλοι πετάχτηκαν από τις θέσεις τους και κοιτάχτηκαν ανήσυχοι, ενώ ο Γιώργης ένιωθε ότι τα πόδια του δεν θα τον κρατούσαν πολύ ακόμα. Ύστερα από μερικά λεπτά που τους φάνηκαν αιώνας η μαμή βγήκε χαμογελαστή στην αυλή. «Αγόρι, κυρ-Γιώργη, να σου ζήσει. Και τι αγόρι, παλλήκαρος!» Ο Γιώργης βρέθηκε στο λεπτό μπροστά της και την κοίταξε ταραγμένος. «Η Μαριγώ;...» ψέλλισε, μην μπορώντας να συνεχίσει. «Μια χαρά και η Μαριγώ. Ταλαιπωρήθηκε πολύ και έχασε πολύ αίμα, αλλά είναι καλά. Και θα μείνω δίπλα της όσο χρειαστεί μέχρι να βεβαιωθώ ότι δεν έγινε κάποια ζημιά... αλλά...» η μαμή σταμάτησε κοιτώντας τώρα φοβισμένη τον Γιώργη. Εκείνος την άρπαξε από τα μπράτσα έντρομος. «Τι; Μίλα, ωρέ γυναίκα, τι;» Η μαμή ξεροκατάπιε και τον κοίταξε σοβαρή. «Ίσως δεν μπορείτε να αποκτήσετε άλλα παιδιά, Γιώργη... όμως είπες να τη σώσω...» Εκείνη τη στιγμή βγήκε από την πόρτα η Μυρσίνη κρατώντας το μωρό φασκιωμένο στην αγκαλιά της. Πλησίασε χαμογελαστή τον κουνιάδο της. «Να μας ζήσει, Γιώργη. Δόξα τω Θεώ, όλα πήγαν καλά». Ο Γιώργης έριξε μόνο μια ματιά στο ροδαλό προσωπάκι του μωρού που κοιμόταν ήσυχο στην αγκαλιά της θείας του και έφυγε

τρέχοντας προς την κάμαρη της γυναίκας του, αγνοώντας τις φωνές των γυναικών που του έλεγαν να περιμένει.

Ο Γιώργης μπήκε διστακτικά στη μισοφωτισμένη κάμαρη της Μαριγώς. Η Μαγδαληνή και η Ρηνούλα την είχαν πλύνει και την είχαν αλλάξει, και τώρα βρισκόταν ξαπλωμένη στα καθαρά σεντόνια με τα μάτια κλειστά. Οι γυναίκες κοίταξαν απορημένες τον Γιώργη που μπήκε μέσα χωρίς ειδοποίηση, αλλά εκείνος τους έκανε νόημα να τον αφήσουν μόνο μαζί της και ανταλλάσσοντας ένα βλέμμα κινήθηκαν βιαστικά προς τη σάλα. Μόλις η πόρτα έκλεισε πίσω του, ο Γιώργης με αργά βήματα πήγε και κάθισε στο πλευρό της γυναίκας του που έδειχνε να κοιμάται. Κοίταξε με λαχτάρα το χλωμό πρόσωπό της που είχε ακόμη εμφανή τα σημάδια της ταλαιπωρίας που πέρασε. Ο Γιώργης άπλωσε το χέρι του και ίσα που ακούμπησε τα υγρά από τον ιδρώτα μακριά μαύρα μαλλιά της γυναίκας του, φοβούμενος μην την ξυπνήσει. Στο άγγιγμά του, όμως, εκείνη άνοιξε αμέσως τα μάτια και μόλις αντίκρισε τα πρόσωπο του άντρα της χαμογέλασε ανακουφισμένη. «Τα καταφέραμε, Γιώργη», του είπε σχεδόν ξεψυχισμένα και ο άντρας της μην μπορώντας να κρατηθεί άλλο, έσκυψε και φίλησε με λατρεία το χέρι της. Έμεινε εκεί με τα χείλη του να νιώθουν το ζεστό δέρμα της

για πολλή ώρα, ευχαριστώντας από μέσα του τον Θεό, που δεν την πήρε μακριά του, όταν ξαφνικά ένας λυγμός διέκοψε τις σκέψεις του. Ο Γιώργης τινάχτηκε και αγκάλιασε τη γυναίκα του, μόλις την είδε να βάζει τα κλάματα. «Τι είναι, Μαριγώ μου; Γιατί κλαις, καρδιά μου; Πονάς; Να φωνάξω τη μαμή;» Η Μαριγώ έγνεψε αρνητικά και του ξαναέπιασε το χέρι. Ο Γιώργης έσκυψε στο πλάι της και την κοίταξε ταραγμένος. «Η μαμή είπε... ότι δεν θα σου χαρίσω άλλα παιδιά, Γιώργη... δεν μπορώ...» ένας καινούργιος λυγμός διέκοψε τη φράση της, αλλά ο Γιώργης της έπιασε το πρόσωπο και την κοίταξε χαμογελαστός. «Και νά' θελεις και να μπορούσες, άλλα παιδιά δεν θα σου έκανα. Δεν θα ξαναπερνούσα τέτοια αγωνία ποτέ. Μου φτάνουν οι δύο λεβέντες που μου χάρισες. Τώρα θα σε χαίρομαι σαν γυναίκα κι εσύ εμένα σαν άντρα χωρίς να καρδιοχτυπώ ότι θα πιάσεις κι άλλο παιδί και μπορεί να σε χάσω όπως ο πατέρας μου τη μάνα μου. Ευλογία ήταν αυτό το νέο». Η Μαριγώ τον κοίταξε φοβισμένη. «Μη λες τέτοια λόγια, Γιώργη. Ο Θεός σ' ακούει». «Και μ' ακούει και συμφωνεί μαζί μου γι' αυτό και φρόντισε να μην περάσουμε άλλη έννοια». Η Μαριγώ κοίταξε με αγάπη τον άντρα της και χαμογέλασε. Όταν ήρθε η προξενήτρα και τη ζήτησε από τον πατέρα της για λογαριασμό του Γιώργη Σκαρλάτου ήταν δεκαπέντε

χρονών κορίτσι. Η καρδιά της κόντευε να σπάσει από τον φόβο και όταν τον πρωτοαντίκρισε της φάνηκε αποκρουστικός. Ο Γιώργης είχε λεβέντικο παράστημα, αλλά το ηλιοκαμένο του δέρμα, τα πυκνά του φρύδια κι αυτή η σκληρή έκφραση στο πρόσωπό του την τρώμαζε. Μέχρι τον γάμο είχε κλειστεί στην κάμαρή της κι έκλαιγε για την κακή της μοίρα που την έριξε στα χέρια του αγριάνθρωπου. Ο πατέρας της της έλεγε ότι ήταν μεγάλη τύχη για το σπίτι τους τέτοιος πλούσιος γαμπρός, που την κοίταξε χωρίς να τον νοιάζουν τα λιγοστά προικιά που διέθετε. Εκείνη όμως ήταν απαρηγόρητη. Την πρώτη νύχτα του γάμου της έτρεμε σαν το φάρι και καθόταν με το νυφικό της σε μια γωνιά μην τολμώντας να σηκώσει το βλέμμα της. Εκείνος μπήκε μέσα, την κοίταξε χαμογελαστός και ούτε που την άγγιξε. Ξάπλωσε δίπλα της αφήνοντάς της μόνο ένα τρυφερό φιλί στο μέτωπο. Η Μαριγώ απόρησε, αλλά δεν τόλμησε να πει κουβέντα ευχαριστώντας την καλή της τύχη που την προστάτευσε εκείνο το βράδυ. Το ίδιο, όμως, έγινε και την επόμενη και τη μεθεπόμενη. Η Μαριγώ άρχισε να αναρωτιέται μήπως τελικά ο γαμπρός μετάνιωσε και δεν ήθελε να την αγγίξει. Μήπως απογοητεύτηκε και θα τη γυρνούσε ξανά πίσω στον πατέρα της. Τελικά ο Γιώργης την έκανε γυναίκα του έναν μήνα μετά, όταν η Μαριγώ τον είχε γνωρίσει,

ΣΕΙΡΑ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Η Φρόσω ένωσε την καρδιά της να χτυπάει ακανόνιστα. Κάτι μέσα της, της έλεγε να μη δεχτεί εκείνο το δώρο... Όμως την ίδια εκείνη στιγμή ο Μιλτιάδης πέρασε βιαστικά στο χέρι της το πολύτιμο κόσμημα. Εκείνη το κοίταξε για μια στιγμή σαν μαγεμένη και ύστερα ψιθύρισε: «Όχι... Καλύτερα να το φυλάξεις... να το δώσεις στη γυναίκα που θα αγαπήσεις». Πριν αποσώσει τα λόγια της, τα χέρια του Μιλτιάδη την τράβηξαν με δύναμη στην αγκαλιά του και το απελπισμένο φιλί του της έκοψε την ανάσα...

Ετος 1798. Στην τουρκοκρατούμενη Τήνο γεννιέται ο δευτερότοκος γιός του Γιώργη Σκαρλάτου, ο Μιλτιάδης. Πλάσμα σημαδεμένο από τις μοίρες για μεγάλα κατορθώματα, σε νεαρή ηλικία θα ριχτεί με ορμή στον Ιερό Αγώνα του λαού του για την πολυπόθητη Ελευθερία. Δυο είναι οι μεγάλες επιθυμίες της καρδιάς του: να δει την πατρίδα του απελευθερωμένη από τον αβάσταχτο τουρκικό ζυγό, και να μπορέσει επιτέλους να σβήσει από την καρδιά του εκείνον τον βασιανιστικό, τον ασίγαστο έρωτά του για την όμορφη γυναίκα του αδερφού του. Ωστόσο...

Ένα λάφυρο που θα πέσει στα χέρια του Μιλτιάδη θα ανατρέψει αναπάντεχα τη ζωή του.

Είναι ένα δαχτυλίδι δεμένο με την κατάρα της γυναίκας που το φορούσε... Κι η κατάρα αυτή θα στοιχειώσει τη ζωή του, και θα αλλάξει την πορεία, όχι μόνο της οικογένειάς του, αλλά και των γενεών που θ' ακολουθήσουν...

Ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα εποχής με πλούσια πλοκή και δράση που κρατάει αμείωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστη ως την τελευταία σελίδα.

ΩΚ 302

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-960-643-031-2

